

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμην,
χρησιζομένου μισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρου Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ.
Ξενοπούλου: ΝΑ ΓΙΝῆΣ ΔΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ.

ΣΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωθείς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βρούβλια 6.

Εἰς τὸ πρῶτον:

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

ὑπὸ Ἀλδέρτου Δελπί.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις ἐπροξένη-
σαν φρικίαν τῷ Λαυρέντιῳ ἠδυνήθη
οὐχ ἥττον νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑποκρινό-
μενος.

— Φαίνεται, εἶπε, πῶς ἔχεις εἰδικό-
τητα, κύριε Λουβέν, νὰ κατασκευάζῃς
πατροκτόνους καὶ μητροκτόνους. . . καὶ
νὰ σώζῃσαι.

— Νομίζεις πῶς καυχίεμαι;

— Δὲν γνωρίζω, νομίζω ὅμως ὅτι πολὺ
τρέχεις.

— Ἄκουσε! εἶπεν ὁ Λουβέν· ἀκου-
σε νὰ λέγουν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ
Καρδινέ;

— Ὅχι.

— Διὰ τὴν ὑπόθεσιν Δαλισιέ;

— Οὐτε.

— Μὰ λοιπὸν δὲν διαβάζεις τὴν Ἐφη-
μερίδα τῶν Δικαστηρίων.

— Ποτέ.

— Κακὰ κάμνεις. Πρέπει νὰ τὴν δια-
βάζῃς; Πολλὰ θὰ μάθῃς ἀπὸ αὐτὴν.

— Λοιπὸν! ἂν τὴν ἀνεγίνωσκας τί θὰ
ἐμάνθανα;

— Θὰ ἐβλεπες πῶς αὐτὸ 'πού σου λέγω
ἤμπορεῖ νὰ γείνη, ἔγινε μάλιστα. . . μὲ
πολὺ ἐπιτυχία, τὸ καυχίεμαι.

— Πολὺ καυχῃσαι. Νομίζω ὅτι κα-

ποτε μοὶ ὠμίλησες περὶ ἐνὸς Δαλισιέ. Εἶνε
αὐτὸς ὁ ἴδιος;

— Ναί.

— Λοιπὸν κατεδικάσθη;

— Ὅχι, δὲν ἤξεύρω πῶς τὸ κατῶρ-
θωσε.

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν κατεδικάσθη, οὐδὲν
κατῶρθωσε καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ καταδι-
ωχθῇ.

— Κατὰ τὸν νόμον, ναί· μὰ αὐτὸ δὲν
θὰ γείνη, διότι ἡ ἀστυνομία εἶνε βέβαιη
ὅτι ὁ Δαλισιέ εἶνε ἐνοχός· ἔπειτα καὶ ἂν
ὑποπτευθῇ, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ κάμῃ νέα
φασαρία διὰ νὰ μὴ τὴν κατηγορήσουν
πῶς κάμνει λάθη. . . Τί τὰ θέλεις, οἱ ἀ-
στυνομικοὶ ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὴν φιλοτι-
μία τους 'σάν ἐμας. . . Ἐπειτα δὲν ἔχω
φόβον νὰ μὲ ἀνακαλύψουν. ὦ! κοιμοῦμαι
ἤσυχος, σὲ βεβαιῶ!

Ὁ Λαυρέντιος ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπὶ
στιγμῆν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε, δὲν εἶνε κα-
κὸν τὸ σύστημά σου, ἂν δὲν κατορθώσω-
μεν νὰ τὸ ἐφαρμόσωμεν ἐνταῦθα ἐπιτυ-
χῶς. . .

— Διατί ὄχι; εἶπεν ὁ Λουβέν· δὲν
ἔχω κάμμιν ἀμφιβολία. Αἱ περιστάσεις
εἶνε ὅμοιαι, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ὁ Δαλισιέ
ἐσκότωσε τὴν μητέρα του διὰ δέκα χι-
λιάδαις φράγκα, διὰ μικρὴ κληρονομία,
ἐνῶ ὁ Ἐμερὺ Σουσα θὰ ὠφεληθῇ τριάντα
φοραὶς περισσότερα καὶ διὰ τοῦτο 'λιγό-
τερο θὰ διστάσῃ.

— Πολὺ ὀρθῶς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.
Ἦδη πῶς θὰ ἐνεργήσῃς;

Ὁ Λουβέν ἔδωκεν αὐτῷ ἐξηγήσεις ἐπὶ
τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέγαρον, πρῶτον:—
Νὰ μάθωσιν ἀκριβῶς τὰς διαθέσεις τῆς
οἰκογενείας πρὸς τὸν Ἐμερὺ, ὅποιαι σκη-
ναὶ διεδραματίζοντο. — ν' ἀκολουθήσωσι
τὴν κατάστασιν, νὰ διευθύνωσι, καὶ ἐν ἀ-
άγκῃ νὰ παροξύνωσιν αὐτὴν οὕτως, ὥστε
τὴν παραμονὴν τοῦ ἐγκλήματος νὰ ἐν-
ταθῇ ὡς οἷόν τε πλειότερον. Ὁ Λουβέν ἀ-
νελάμβανε τοῦτο ἠδύνατο νὰ εἰσέρχεται
εἰς τὸ μέγαρον, διὰ τῆς Μαριέττας πρῶ-

τον, εἶτα διὰ τοῦ Ροκέν καὶ δι' αὐτοῦ
ἔτι τοῦ Σουσα, ὃν θὰ ἐξηκολούθει νὰ ἐ-
πισκέπτηται διὰ τὸ προνόμιον τῆς ἐφευ-
ρέσεως.

Εἶτα ἡ κατάστασις τοῦ Ἐμερὺ:— Πόσα
ἦσαν τὰ χρέη του; εἶχε τοιαῦτα ἰδιαζόν-
τως ἐκθέτοντα αὐτόν; πότε ἔληγον; θὰ
ἐπέσπευδον ἢ θὰ ἀνέβαλον τὰς καταδιώ-
ξεις. Ἄλλως τε, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τού-
του θὰ ἐπληροφοροῦντο καὶ θὰ ἐβοηθοῦντο
ἔτι ὑπὸ τοῦ Σαμουὴλ Ριχαρ.

— Διάβολε! δέικοσεν ὁ Λαυρέντιος
συνωφρυσόμενος, ἰδοὺ εἰς τρίτος ἀναμι-
γνύομενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν· δὲν μοὶ ἀρέ-
σκει αὐτό.

— ὦ! νὰ εἶσαι ἤσυχος, εἶπεν ὁ Λου-
βέν· αὐτὸς εἶνε σίγουρος, τὸ ἀπόδειξε.

— Ἀδιάφορον, θὰ ἐπροτίμων νὰ μὴ ἀ-
ναμιχθῇ. . . τὸσφ μάλλον ὅσφ πρέπει νὰ τῷ
δώσωμεν μερίδιον.

— ὦ! πολὺ 'λίγο' θὰ τὰ 'πούμε αὐ-
τά. Δὲν ἔμποροῦμε νὰ μὴ τὸν ἀνακατεύ-
σωμε, διότι θὰ ἔχη δουλειὰς μὲ τὸν Ἐ-
μερὺ.

— Καὶ ἂν δὲν ἔχη.

— Θὰ κάμῃ· εἶτε θὰ τοῦ δανείσῃ μὲ
μικρὴν προθεσμίαν, εἶτε θὰ ἀγοράσῃ συναλ-
λάγματά του· αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐκόλον.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μάς
προδώσῃ;

— Ἀφοῦ σοῦ τὸ βεβαιῶν! Εἶνε τώρα
δέκα χρόνοι ποῦ γνωρίζομεθα, χωρὶς ποτὲ
νὰ μαλώσωμε. . . Θέλεις μίαν ἀπόδειξιν;
Αὐτὸς εἶνε ποῦ πέρυσιν ἐδιαμαρτύρησε ἕνα
γραμματίον ἀπὸ τέσσερες χιλιάδες φράγκα
τοῦ Δαλισιέ τὴν παραμονὴν τοῦ φόνου τῆς
μητέρας του.

— ὦ! τότε. . . εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ἔ-
χει καλῶς.

— Εἶνε ἀλήθεια, προσέθηκεν ὁ Λου-
βέν, πῶς εἰς τὴν ἀνάκρισιν εἶπε πῶς ὁ Δα-
λισιέ εἶνε ἀθῶος· τὸ ἔκαμε ὅμως, διότι ἤ-
ξευρε πῶς δὲν ἔτρεχα κανένα κίνδυνον ἐγώ,
καὶ δὲν εἶχε συμφέρον νὰ καταδικασθῇ αὐτὸ
τὸ παιδί.

— Ἐχει καλῶς. Ἄλλ' ἐγὼ τί ἔχω νὰ
πράξω;

Τοῦ Λαυρεντίου τὸ ἔργον συνίστατο εἰς τὸ νὰ ὑποκριθῆ τὸν ζωηρόν, τὸν παίκτην καὶ ἔκδοτον εἰς τὰς ἡδονὰς νεανίαν· νὰ συνδεθῆ μετὰ τοῦ Ἐμεροῦ, νὰ τὸν παραφυλάττῃ καὶ νὰ τὸν διευθύνῃ οὕτως, ὥστε τὴν πρῶταν τῆς πρώτης Ἰουλίου αἰ ὑπόνοια νὰ βαρύνωσιν ἀμέσως αὐτόν.

— Διάβολε! αὐτὸ δὲν εἶνε εὐκολον, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἀλήθεια, εἶνε δύσκολον, θὰ τὸ κατορθώσῃς ὅμως, διότι εἶσαι ἔξυπνος, καὶ ὅταν θέλῃς ἔχεις εὐγενικοὺς τρόπους...

— Συμφωνῶ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Διὰ νὰ εἶνε τις ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς, παίκτης, τῷ χρειάζονται χρήματα.

— Θὰ σοῦ δώσω. Ἐγὼ ἀκόμη κάμποσαις χιλιάδες φράγκα εἰς τοῦ Σαμουὴλ καὶ θὰ σοῦ δώσω ἀπὸ αὐταῖς... Μὰ εἶνε ἀργά, εἶπεν ὁ Λουβέν παρατηρῶν τὸ ἐκκρεμές, ὅπερ ἐδείκνυε τὴν δεκάτην ἀρκετὰ εἴπαμε σήμερον! Αὐριο πρέπει ν' ἀρχίσωμε τὴν δουλειά. Ἄς κοιμηθοῦμε τώρα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Λουβέν εἶπεν ὅτι ἔπρεπεν ἐπειγόντως νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Σαμουὴλ Ριχάρ. Προέτεινε τῷ Λαυρεντίῳ νὰ τὸν παραλάβῃ μετ' ἑαυτοῦ, ἵνα τὸν παρουσιάσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ λάβῃ ἀπ' εὐθείας τὰς περὶ τοῦ Ἐμεροῦ Σουσα πληροφορίας. Ἀλλ' ὁ Λαυρέντιος, φοβούμενος μὴ ἀναγνωρισθῆ, δὲν ἐδέχθη, οὕτω δὲ ὁ Λουβέν ἀπῆλθε μόνος διὰ τὴν ὁδὸν τῆς Σουρδιέρης.

Ἄμα ὡς οὗτος ἀπῆλθεν, ὁ Λαυρέντιος ἠνέφξε τὸ παράθυρον καὶ ἐκάλεσε τὸν Τορέν. Οὗτος ἐφάνη ἀμέσως.

— Τί νέα; ἠρώτησεν.

— Οὐδὲν νέον· ἀλλ' ὁ Λουβέν ἐξῆλθε καὶ ἤθελα κατὰ τὴν ἀπουσίαν του νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν κύριον Μούλ.

— Εὐκολώτατον· εἶνε ἐδῶ.

Συγχρόνως ὁ Μούλ ἐφάνη.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, εἶπε· θέλετε νὰ μοὶ ἀνοιχτεῖ...

— Ὅχι! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· τούναντιόν, θὰ ἔλθω ἐγὼ εἰς ἀντάμωσίν σας, διότι ἐνδέχεται νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Λουβέν καὶ νὰ μᾶς εὕρῃ μαζύ.

Μετ' ὀλίγον ἦτο πλησίον τοῦ Μούλ, ὁ δὲ Τορέν παρεφύλαττεν εἰς τὴν κλίμακα.

Ὁ Λαυρέντιος διηγήθη εἰς τὸν ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητὴν τὰ ἀπὸ δύο ἡμερῶν διατρέξαντα.

— Εὐγε! ἀνέκραξεν ὁ Μούλ. Ἡ ὑπόθεσις βαίνει κάλλιστα. Ἐξακολουθήσατε τὸ ἔργον σας. Ὁ σύντροφός σας σας ἀνέθηκε τὴν φροντίδα νὰ συνδεθῆτε μετὰ τοῦ Ἐμεροῦ Σουσα, τοῦ ὁποίου πρὸ πολλοῦ εἴσθε φίλος.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, τοῦτο εἶνε εὐκολον· ἀλλ' εἰς τί τοῦτο θὰ χρησιμεύσῃ;

— Πῶς! εἰς τί τοῦτο θὰ χρησιμεύσῃ;...

— Ναί. Αἱ προπαρασκευαί τῆς ἐπιχειρήσεως εἶνε αἱ αὐταί, ὁποῖαι αἱ κατ' ἐμοῦ πέρυσιν. Ἐπὶ πλέον, ὁ Λουβέν μοὶ ὡμολόγησε πολλά, τὰ ὁποῖα ἂν ἐπιβεβαιούντο δικαστικῶς, θὰ ἤρουν νὰ τὸν καταστρέψωσι καὶ νὰ ἀνακτῆσω ἐγὼ τὴν ὑπόληψίν μου.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν! ὅλα ταῦτα θὰ ἐκλείψωσι πρῶταν τινά. Μόνος ἐγὼ ἤκουσα τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ Λουβέν, ἡ δὲ κατάθεσις μου δὲν ἔχει ἀξίαν.

— Ὡ! ἐστὲ ἥσυχος, εἶπεν ὁ Μούλ, ἔλαβεν τὰ μέτρα μου. Διάβολε! οἱ λόγοι τοῦ Λουβέν εἶνε πολῦτιμοι καὶ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ χαθοῦν.

— Τί θὰ πράξετε; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἐλθετε μαζύ μου, εἶπεν ὁ Μούλ.

᾿Ωδήγησε τὸν Λαυρέντιον εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ δωματίου, πλησίον τοῦ τοίχου, ὅστις ἐχώριζε τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦ Λουβέν.

— Θὰ ἐννοεῖτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, ὅτι δὲν ἐνοικίασεν ἐκ φαντασιοπληξίας τὴν κατοικίαν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεκατέστησεν τὸν Τορέν. Βλέπετε αὐτὸν τὸν τοῖχον, ὅστις χωρίζει τὰς δύο κατοικίας;

— Ναί, λοιπόν;

— Λοιπόν, ὁ Τορέν εἶνε ὀλίγον περίεργος καὶ φλέγεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ γνωρίζῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν γείτονα αὐτοῦ.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Εἰς τὴν θέσιν του, εἶπεν ὁ Μούλ, τὸ αὐτὸ θὰ ἐπράττετε. Ἀπεκόλλησε λοιπὸν τὸν χάρτην τοῦ τοίχου... Ἰδοῦ! ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ Μούλ ἐγείρων πλατεῖαν λωρίδα τοῦ χάρτου, ἧτις συνείχετο μόνον δι' ἑνὸς ἄκρου. Εἶτα ἤρρισε ἀνασκάπτων τὸν τοῖχον καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἄλλην ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, ἔνθα συνήνησεν χάρτην ὅμοιον πρὸς αὐτόν. Ἡ δύνατο ἀποτόμως νὰ σχίσῃ αὐτόν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐστερεῖτο φρονήσεως καὶ πείρας προετίμησεν νὰ τὸν κόψῃ τεχνηέντως διὰ μαχαϊριδίου καὶ τοιουτοτρόπως ἐσχημάτισεν εἶδος θυρίδος, τὴν ὁποίαν ἀνοίγει καὶ κλείει κατὰ βούλησιν. Διὰ τῆς θυρίδος ταύτης βλέπει ἐντὸς τῆς κατοικίας τοῦ ἀξιοτίμου γείτονός του.

— Καλῶς, ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἡ ὁπῆ αὕτη εἶνε πεφραγμένη διὰ ρακῶν. Θὰ ἀφαιρέσωμεν αὐτὰ μετὰ προσοχῆς καὶ δύνασθε, ἂν θέλετε, νὰ ρίψετε ἐν βλέμμα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ φίλου σας.

Ὅντως, ὁ Μούλ ἀφῆρσε τὰ ράκη, μετ' ὃ ὁ Λαυρέντιος ἠδυνήθη, ὑπεγείρων τὸν χάρτην, νὰ ἴδῃ ἐντὸς τῆς κατοικίας τοῦ Λουβέν. Ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον παρετήρησεν, ἀπεσύρθη, ὁ δὲ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς ἐπανέθεσε τὰ ράκη.

— Διὰ τῆς ὁπῆς ταύτης, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δύναται τις ὄχι μόνον νὰ βλέπῃ, ἀλλὰ καὶ ν' ἀκούῃ τί λέγεται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ γείτονος.

— Βεβαίως περὶ τούτου πρόκειται, εἶπεν ὁ Μούλ. Διὰ τῆς ὁπῆς ταύτης θὰ συλλέξω δικαστικῶς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ φόνου τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς.

— Καὶ πῶς θὰ ἐνεργήσετε; ἠρώτησεν.

— Ἀπλοῦστατα, ἀπήνησεν ὁ Μούλ. Ἀκούσατε... Μέχρι τοῦδε ἐτηρήσατε,

κατὰ τὴν συμβουλήν μου, ἀπέναντι τοῦ Λουβέν, στάσις δυσπιστίας καὶ ἀμφιβολίας. Τηρήσατε τὴν αὐτὴν στάσιν, ἐντείνετε αὐτήν, ἂν θέλετε, ἀλλ' ὄχι μέχρις ὑπερβολῆς. Τοιουτοτρόπως, παρασκευάζοντες τὴν ἐπιχείρησιν Σουσα, θὰ ἔχετε τὸ ὕψος ἐπιφυλακτικόν. Ἀφοῦ αἱ παρασκευαί λήξωσι τελείως καὶ δὲν θὰ ὑπολείπετε εἰμὴ ἡ ἐκτέλεσις, τότε θὰ ἐκφράσετε σαφῶς τοὺς ἐνδοιασμοὺς καὶ τοὺς φόβους σας. Εἰς κατάλληλον στιγμήν, ἢν θὰ ὀρίσωμεν, θὰ φέρετε τὸν Λουβέν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ συνεχόμενον μὲ τοῦτο, θὰ προσποιηθῆτε ὅτι ὑποπεύετε ὅτι σας ἐστησε παγίδα καὶ θὰ ἀρνηθῆτε νὰ συμμεθέξετε εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, ἀνευ ἐγγυήσεως ἀμοιβαίας. Διδετε πρῶτος τὸ παράδειγμα καὶ τῷ ἀφηγήσῃ ἐκ νέου, ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, τὸ δῆθεν ἔγκλημά σας τῆς Βιλλαίν· θὰ τῷ κάμετε τοιαύτας ἀποκαλύψεις, ὥστε ἡ τύχη σας νὰ ἐξαρτᾶται δῆθεν ἐκ τοῦ Λουβέν. Μετὰ τοῦτο θὰ ἀπαιτήσετε νὰ πράξῃ αὐτὸς τὸ ἴδιον καὶ θὰ τὸ πράξῃ. Προσέξατε ὅμως μὴ σας διηγηθῆ φαντασιῶδες τι ἔγκλημα ἢ παραγεγραμμένον...

— Ἐστὲ ἥσυχος, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· μοὶ χρειάζεται ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Καρδινέ. Πολλάκις μοὶ ἔδωκε νύξιν δι' αὐτήν, ὥστε δύναμαι νὰ ἀπαιτήσω περὶ αὐτῆς νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ!

— Ἐχει καλῶς, ὑπέλαβεν ὁ Μούλ. Τὰς ὁμολογίας τοῦ Λουβέν θὰ συλλέξωσιν, ὄχι μόνον ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀστυνόμος μετ' ἑνὸς ἀνακριτοῦ.

— Ἐπὶ τέλους!... ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Μούλ.

Μετ' ὀλίγον ἀπεσύρθη εἰς τὴν γειτονικὴν κατοικίαν καὶ ἀνέμενε τὸν Λουβέν.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Τέλος ἀφίκετο ἡ ποθητὴ στιγμή· τὰ τελευταῖα κηρία τῶν πολυφώτων ἀνήφθησαν, καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη, παρά ποτε ὠραιοτέρα, ἔφθασε πρώτη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐλπίζουσα ὅτι ἤθελεν ὑποδεχθῆ μετὰ τῶν πρώτων τὸν ἀγαπητόν τῆς καρδίᾳς της. Ἀλλὰ δὲν ἤρχετο! Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ αἴθουσαι ἐπληρώθησαν κόσμου καὶ οἱ κεκλημένοι συνωθούντο περὶ τὴν ὠραίαν Ἀλίκην δὲ Λομπρέ, ἧτις μετὰ δυσκολίας ἀπέκρυπτε τὴν συγκίνησίν της ὑπὸ τὰ τυπικὰ μειδιάματα, ἅτινα ἐπεδαφίλευεν εἰς ὄλους.

Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει καὶ ὁ Μάξιμος δὲν ἐφαίνετο.

Ἡ Ἀλίκη ἠσθάνετο τὴν στενοχωρίαν της αὐξάνουσαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀδιαφύρου ἐκείνου πλήθους ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς φαιδρότητος, καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ

κρατήση τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς της.

Ἀπεπνίγετο, καὶ ὁμως οἱ ἀδυσώπητοι νόμοι τῆς ἐθιμοτυπίας τὴν ὑπεχρέουσαν φαίνεται εὐχαρῖς, εὐθυμίας καὶ φιλομειδῆς.

Τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ.

Προδῆλως ὁ Μάξιμος δὲν μετέβη εἰς τὴν ἐσπερίδα ἕνεκα λόγων, οὗς ἦτο περίεργος νὰ μάθῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, νέος προσκεκλημένος, ἐλθὼν προσέφερε τὰ σέβη του εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ. Ἴδουσα αὐτὸν ἡ νεάνις, μικροῦ δεῖν ν' ἀναφωνήσῃ· ἀλλ' ἐκρατήθη.

Ὁ προσκεκλημένος οὗτος ἦτο ὁ Κάρολος δὲ Βονεῖλ, ὁ στενότερος τοῦ Μαξίμου φίλος.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ ἐκείνου, ὃν μετὰ τοσαύτης ἀνέμενον ἀνυπομονήσιας καὶ ἠλπίζε πάντοτε ὅτι ὁ μαρκήσιος ἤθελε κάμει λόγον περὶ αὐτοῦ. Καὶ δὲν ἠπατήθη ὁ μαρκήσιος ὑποκλιθεὶς πρὸ τῆς νεάνιδος εἶπεν αὐτῇ:

— Ἐχω, δεσποινίς, νὰ σὰς ἀναγγείλω θλιβεράν εἰδήσιν.

— Θεέ μου! ἐφώνησεν ἡ Ἀλίκη ἀκουσίως ὠχριάσασα ὡς νεκρά.

— Ὁ φίλος μου Μαξίμος συνελήφθη πρὸ δύο ἡμερῶν, κατηγορούμενος παραδόξως ὡς διαπράξας φόνον μετὰ κλοπῆς.

Κραυγὴ παράδοξος ἠκούσθη καὶ ἡ δεσποινίς δὲ Λομπρέ ἔπεσε λιπόθυμος.

Πάντες ἔσπευσαν περὶ τὴν νεάνιδα, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος δὲν ἔπαυεν ἐπαναλαμβάνων:

— Θεέ μου! Θεέ μου! τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι! νὰ διηγηθῶ τοιαῦτα πράγματα εἰς μίαν ἀθῶαν κόρην!

Μετὰ τὰς πρώτας πρὸς τὴν νεάνιδα περιποιήσεις, ὁ ἰατρός Δουσατέλ, παρὼν ἐν τῷ χορῷ, διέταξε νὰ μεταφέρωσι τὴν Ἀλίκην εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Κατὰ φυσικὸν λόγον ὁ χορὸς διεκόπη καὶ πάντες μετὰ τὰ συνῆθη συλλυπητήρια ἐπὶ τῷ αἰφνιδίῳ συμβεβηκότι τῆς νεάνιδος, ἔσπευσαν ν' ἀναχωρήσουσαν ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ.

Ὁ ἰατρός λαβὼν τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ ἐκ τοῦ βραχίονος ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν τελευταίων.

— Ποῖος, εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ Μάξιμος, ἠρώτησε τὸν Κάρολον ὁ κύριος Δουσατέλ, καὶ ποῖον εἶνε τὸ ἔγκλημα του;

— Ὁ Μάξιμος εἶνε φίλος μου καὶ τὸν νομίζω ἀθῶον. Δὲν εἶνε ποτὲ δυνατόν αὐτὸς νὰ δολοφονήσῃ ὅπως κλέψῃ καὶ ποῖον; τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ, ἐν τῶν μελῶν τῆς Λέσχης μας.

— Τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ! Νομίζω ὅτι ἤξεύρω τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Γ

Μήτηρ καὶ μνηστή.

— Ἡ κατάσταση τῆς μικρᾶς δύναται νὰ χειροτερεύσῃ.

— Ὡ! μὲ τρομάζετε, ἰατρέ.

— Δὲν βεβαίω ἀκόμη τίποτε, ἂν καὶ

ἡ δεσποινίς ὑπέστη σφοδρὰν συγκίνησιν.

— Ὡ! ἰατρέ, εἶπατέ μοι ὅτι δὲν διατρέχει κίνδυνον!

— Τὸ ἐπεθύμουν. Ἐν τούτοις, σὰς ἐπαναλαμβάνω, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὀμιλήσω θετικῶς πρὸ τῆς ἐσπέρας. Ἡ ἐγγονὴ σας πᾶσχει ἀπὸ ἀσθενείας, τῆς ὁποίας τὰ αἷτια εἶνε ὅπως ἠθικά.

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τις πῶς ἐλιποθύμησεν εἰς τὴν ἀπλὴν διήγησιν τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Ὁ ἰατρός, ὅστις ἦτο ὁ κύριος Δουσατέλ, παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν γηραιὸν φίλον τοῦ κύριου δὲ Λομπρέ. Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε μαντεύσει τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς κρίσεως αὐτῆς, τῆς καταβαλλούσης τὴν δεσποινίδα Ἀλίκην ἡ νεάνις ἤρατο τοῦ Μαξίμου.

Δὲν λιποθυμῆ τις εὐκόλως ἐν τῷ μέσῳ χοροῦ, ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ἀγγελίᾳ τῆς συλλήψεως γνωστοῦ προσώπου, ἐὰν δὲν αἰσθάνηται ἰδιαίτους κλίσεις πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ὁ ἰατρός λοιπὸν παρετήρησε τὸν πάππον ὅπως ἴδῃ ἐὰν καὶ οὗτος ἐγίνωσκε τὰ πρὸς τὸν Μαξίμον αἰσθήματα τῆς ἐγγόνης του. Ἄλλ' ὁ γέρον ἠγνόει τὰ πάντα.

Ὁ ἰατρός ἐσκέφθη ἀμέσως περὶ τούτου.

Ὅθεν ἔπρεπε ν' ἀνακοινώσῃ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ταύτην εἰς τὸν κύριον δὲ Λομπρέ, ἢ νὰ διατηρήσῃ δι' αὐτὸν τὸ μυστικὸν τοῦτο;

Ὁ κύριος Δουσατέλ ἐσκέφθη ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἦτο προτιμότερον νὰ τηρήσῃ σιγὴν, ὡς φίλος μάλιστα τοῦ οἴκου, ἐπιφυλασσόμενος μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς νεάνιδος νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτῆς περὶ πάντων τούτων.

Ἡ Ἀλίκη, μεταφερθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, μετὰ τὴν ἐν τῷ χορῷ λιποθυμίαν, ὑπέστη κρίσιν, ἥτις εἰσέτι διήρκει. Ὅθεν εὐκόλως ἐννοεῖ τις τὴν μεγάλην λύπην τοῦ πάππου καὶ τῆς θείας, οἵτινες ἐλάτρευον τὴν μικρὰν καὶ ὑπήκουον εὐλαβῶς εἰς ὅλας τῆς τὰς θελήσεις.

Καὶ ἡγάπων πολὺ τὴν χαριτόβρυτον ἐγγόνην, ἥτις ἦτο ὁ μόνος κρῖκος ὁ συνδέων αὐτοὺς μετὰ τῆς γῆς· ἀλλὰ καὶ ἡ νεάνις ἦτο ἀνταξία τοιαύτης στοργῆς.

Συνωθούντο λοιπὸν οἱ γέροντες περὶ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίως ταύτης κρίσεως, ἐπιδαφιλεύοντες πᾶσαν περιποίησιν εἰς τὴν Ἀλίκην των καὶ ἀνυπομόνως ἀναμένοντες τὸν ἰατρὸν Δουσατέλ, τὸν ὁποῖον ἔστειλαν νὰ καλέσωσιν· ὁ κύριος δὲ Λομπρέ μάλιστα πικρῶς μετενόησε, διότι δὲν ἐκράτησεν ὅλην τὴν νύκτα τὸν φίλον τοῦ ἰατροῦ.

Ἐφθασε τέλος ὁ ἰατρός καὶ ἐπέισθη, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, περὶ τῆς φύσεως τῆς ἀλλοκότου νόσου, ἣν ἐκλήθη νὰ πολεμήσῃ.

Μετὰ τὴν δόσιν καταπραῦντικῶν τινων φαρμάκων, ὁ ἰατρός ὤφειλε νὰ περιμένῃ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν ἀσθενῆ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς προσδύτιδος θείας καὶ τῆς θαλαμηπόλου Μαρίας καὶ παραλαβὼν τὸν κύριον δὲ Λομπρέ, ἀ-

πεσύρθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔνθα ἐγένετο ἡ συνομιλία, ἣν ἀνωτέρω διηγήθημεν.

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω τὰς παραγγελίας μου. Περιμείνατε, χωρὶς νὰ στενοχωρήσῃτε τὴν μικρὰν ὑφ' οἵανδήποτε πρόφασιν. Ἀναχωρῶ, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθω μετ' ὀλίγον.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἰατροῦ, ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ πολλῶν ἐπισκεπτηρίων ἀποσταλέντων ἀπὸ πρώτας, καὶ ἄτινα, ἕνεκα τῆς συγκινήσεώς του, παρημέλησε νὰ ἴδῃ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης· μεταξύ αὐτῶν παρετήρησε καὶ τὸ τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Ὁ γέρον ἀνεσκίρτησε ψιθυρίσας:

— Ὁ ἀνόητος!... τί ἀνάγκην εἶχε νὰ διηγηθῇ ὅλας αὐτὰς τὰς ἱστορίας εἰς τὴν Ἀλίκην;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ὑπηρέτης ἀνήγγειλε τὸν μαρκήσιον.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἐφρίκασε· διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ τὸν εἰσαγάγῃ.

Εἰσῆλθεν ὁ δὲ Βονεῖλ ἀξιοπρεπῶς, κάπως ἀγερώχως, ἀλλὰ μετὰ τινος θλίψεως καταφανοῦς, ὡς ἐκ τῶν ἐν τῷ χορῷ συμβάντων κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς του, ἀπέφυγε τοῦ νὰ προβῇ ἀμέσως εἰς παράπονον, δὲν ἠδυνήθη ὁμως, ἀμα εἶδε τὸν μαρκήσιον εἰσελθόντα, νὰ μὴ ἀναφωνήσῃ:

— Ὡ! κύριε!

Ὁ Κάρολος ὑπεκλίθη ταπεινῶς πρὸ τοῦ σεβαστοῦ γέροντος, ὅστις ἐσιώπα· ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺ ὁ δὲ Βονεῖλ διέκοψε τὴν σιωπὴν:

— Ἐρχομαι, κύριε, νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν βαθεῖαν μου θλίψιν διὰ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους λίαν ἀφρόνως εἶπον. Χθὲς εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ, ἡ ὁποία, ὡς ἔμαθον, εἶνε ἀσθενής· τοῦτο ἐπαυξάνει τὴν λύπην μου.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἔμενε σιγῶν.

Ὁ Κάρολος ἐξηκολούθησεν:

— Δὲν ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην. Εἶμαι ἔνοχος σφάλματος, τὸ ὁποῖον κατέστη ἔτι μᾶλλον σοβαρὸν ἕνεκα τῶν δυσἀρέστων συνεπειῶν του, διὰ τὰς ὁποίας, πιστεύσατε, ὑπερβαλλόντως λυποῦμαι.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἐχαίρεισεν ἐλαφρῶς διὰ τῆς κεφαλῆς τὸν μαρκήσιον καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἀποκριθεὶς μετὰ λεπτότητος εἰς τοὺς φιλόφρονας λόγους τοῦ νεανίου.

Χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὴν αἰτίαν, ὁ γηραιὸς κόμης ἠσθάνετο πρὸς τὸν Κάρολον αἰσθημα, ἂν μὴ ἀποστροφῆς, τοῦλάχιστον ἀντιπαθείας.

Ὅσον τὸ πρῶτον συνεπάθησε πρὸς τὴν εὐγενῆ φυσιογνωμίαν τοῦ Μαξίμου, τόσον ἔστενωχωρεῖτο ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ.

Ἐν τούτοις προεφυλάττετο καλῶς, ὅπως μὴ ἐκδηλώσῃ παρόμοιον τι αἰσθημα ἐνώπιον τοῦ δὲ Βονεῖλ, ὅστις, ἐξ ἐτέρου, ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ προσηχέθη ὡς τέλειος εὐπατρίδης.

Κατόπιεν ἡ συνδιάλεξις περιεστράφη εἰς διάφορα ἀντικείμενα.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἐφαινετο μὴ θέλων νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ μακρὸν· ἀλλ' ὁ Κάρλος ἀπέδιδεν ἰδιάζουσας σημασίας εἰς τὴν συνομιλίαν ταύτην, ἣν διακαῶς ἐπεθύμει πολὺ νὰ διαρκέσῃ. Οὕτω τέλος ἠνάγκασε τὸν ἀξιότιμον κόμητα νὰ τῷ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ Μαξίμου, ἅς τῷ ἐπρομήθευσεν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπροΐσωσι δυσάρεστον ἐντύπωσιν τῷ γέροντι.

Ὁ γέρον, εἶνε ἀληθῆς, τὸν ἤκουεν ἀδιαφόρως, οὐδεμίαν ἀποδίδων σημασίαν εἰς τοὺς λόγους τοῦ μαρκησίου.

Τέλος ὁ νεανίας ἠγέρθη καὶ πρὶν ἢ ἀποχαιρετίσῃ τὸν κόμητα, ἐζήτησε τὴν ἀδειαν ὅπως ἐπανέλθῃ, ἵνα προσφέρῃ τὰ σέβη του εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ.

Ἡ αἰτήσις ἦτο ὁμολογουμένως ὀρθή, ἐν τούτοις ἐστενοχώρησε τὸν γηραιὸν πάππον, ὅστις ἐπὶ τέλους τὸ ἐπέτρεψεν.

— Ἀποῦ τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ ἔρχωμαι σχεδὸν καθ' ἐκάστην νὰ μανθάνω τὴν κατάστασιν τῆς υἱείας τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ.

Μεθ' ὃ χαιρετίσας ἀπῆλθεν.

Ὅτε ὁ ἰατρὸς Δουσατέλ, ὄρας τινὰς μετὰ ταῦτα, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον, ἡ κατάστασις τῆς υἱείας τῆς ἀσθενοῦς εἶχε κατὰ πολὺ βελτιωθῆ.

Ἡ κρίσις ἀπεσοδήθη, ἡ διάνοια ἦτο διαυγής.

Μετὰ μακρὰν καὶ λεπτομερῆ ἐξέτασιν ὁ ἰατρὸς ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν μειδιῶν.

Ὁ πάππος καὶ ἡ θεία, οἵτινες μετ' ἀγωνίας ἠκολούθουν ἐκάστην ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἰατροῦ, ἔρρηξαν κραυγὴν χαρᾶς, ἰδόντες τὸν φίλον των μειδιῶντα.

— Λοιπὸν; ἐσώθη! τὸ διακρίνω ἐκ τῆς φυσιογνωμίας σας.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς.

— Μετὰ πόσας ἡμέρας θὰ ἦνε ἐντελῶς καλά;

— Μετ' ὀλίγας· ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἄς ἐξέλθωμεν τοῦ δωματίου τούτου.

Ὅτε οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν μόνοι, ὁ ἰατρὸς, λαβὼν τὸν φίλον του ἐκ τοῦ βραχίονος, τῷ εἶπε:

— Τώρα, ὅτε εἶνε πολὺ καλλίτερα, δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν, εἶπε φαιδρῶς ὁ γέρον πάππος.

— Γνωρίζετε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρὸς ὅτι κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, εἶμαι ἀναμειγμένος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν;

— Ποίαν ὑπόθεσιν;

— Τὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονίας!

— Ἐκείνην, τὴν ὁποίαν διηγήθη ὁ δὲ Βονεϊλ εἰς τὴν Ἀλίκην;

— Μάλιστα.

— Καὶ πῶς εἴσθε ἀναμειγμένος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; Οὐχὶ βεβαίως ὡς συνένοχος, εἶπε γελῶν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

— Ὅχι, ἀλλ' ὡς ἰατροδικαστής, ἐπιφορτισθεὶς ὑπὸ τῆς ἀνακρίσεως νὰ ἐνε-

ργῶ ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ δολοφονηθέντος καὶ χημικὴν ἀνάλυσιν δηλητηρίουτινός.

— Τίνι τρόπῳ;

— Ἀνέλυσα τὸ ἐναπομείναν εἰς τι κενὸν φιαλίδιον καὶ εὔρον ὅτι τοῦτο περιεῖχε δηλητήριο ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς τὸ θῦμα, τοῦ ὁποῖου ἔκαμα τὴν νεκροψίαν.

— Καὶ τί δηλητήριο ἦτο αὐτό;

— Ὑδροκυανικὸν ὀξύ.

— Διάβολο; Καὶ σχετίζεται τοῦτο μὲ τὴν δολοφονίαν;

— Μάλιστα. Φαντασθῆτε ὅτι εὔρον τὸ φιαλίδιον αὐτὸ κενὸν καὶ ἐπιμελῶς κεκρυμμένον ἐντὸς ἐπίπλου τοῦ δωματίου τοῦ κυρίου Μαξίμου.

— Καὶ συμπεραίνετε;

— Τίποτε ἄλλο ἢ ὅτι τὸ φιαλίδιον ἐκεῖνο περιεῖχε ὑδροκυανικὸν ὀξύ. Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία ἔκαμε καὶ ἄλλα συμπεράσματα· λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ φιαλιδίου τούτου καὶ ἐκ τῆς παραδόξου συμπτώσεως τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, πρὸς τὸ εἶδος τοῦ θανάτου τοῦ θύματος, προέβη εἰς ἐρεύνας δι' ἐνὸς νοσημονεστάτου ὑπαλλήλου τῆς, συνεπεία δὲ τῶν ἐρευνῶν τούτων διετάχθη ἡ σύλληψις τοῦ Μαξίμου.

Ἐφ' ὅσον ὁ ἰατρὸς προέβαινε εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ ἐγκλήματος, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἐφαινετο μᾶλλον ἐνδιαφερόμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· ὅθεν ἤκουεν εὐχαρίστως τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἀκριβῶς ἔδιδεν ὁ κύριος Δουσατέλ, ὅστις ἐξ ἑτέρου, βλέπων τὴν μέγαν τοῦ γέροντος προσοχὴν, διηγήθη αὐτῷ ὅλα τὰ ἐπεισόδια τῆς ὑποθέσεως, εἰς ἣν ἦτο ἀναμειγμένος, ὡς ἐκ τῆς παρὰ τῆ ἀστυνομίας θήσεώς του.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, χωρὶς νὰ γινώσκῃ τὴν αἰτίαν, ἠσθάνετο συμπάθειαν τινα πρὸς τὸν κατηγορούμενον ὡς δολοφόνον, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῆ περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Μαξίμου.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἰατρὸς ἀνεχώρησε καὶ ὁ πάππος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τῆς νεανίδος.

— Πῶς εἶσαι, παιδί μου; ἠρώτησε τὴν ἐγγόνην του.

— Πολλὴ καλλίτερα· ὅπως διόλου ἡσυχῆ. Λυπούμαι μόνον ποῦ ἐνοχλεῖσθε τόσο πολύ.

— Μπᾶ! διόλου, παιδί μου.

— Ναί, ἐξηκολούθησε χαμηλοφώνως ἡ νεανίς, ἀντὶ ν' ἀναπαύεσαι ἐξακολουθήσῃς νὰ μένης πλησίον μου.

Τέλος, μετὰ μικρὰν ἔτι συνδιάλεξιν, ὁ γηραιὸς κόμης ἐγκατέλειπε τὸ δωματίον τῆς Ἀλίκης, ἀποῦ ἀπέθηκε, κατὰ τὸ συνήθες, φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς ἐγγόνης του, ἧτις οὕτω ἔμεινε μόνη μετὰ τῆς θαλαμηπόλου τῆς Μαρίας.

Αὕτη ἐπλησίασε τὴν Ἀλίκην.

— Μαρία, πιστεύεις ποτέ σὺ ὅτι ὁ Μάξιμος εἶνε ἐνοχος;

— Ποτέ! εἶπε σθεναρῶς ἡ καλὴ θαλαμηπόλος.

— Οὐτ' ἐγώ· ἀλλ' ἡ κατηγορία εἶνε τρομερά.

— Τί νὰ κάμωμεν;

— Ἄκουσε, Μαρία· ἅμα ἤκουσα τὴν φοβερὰν αὐτὴν εἶδησιν, τόσοσόν πόνον ἠσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν μου, ὥστε ἔχασα τὰς αἰσθήσεις μου. Ἡ λιποθυμία μου διήρκεσε πολὺ, ὡς ἤξεύρεις. Ἀλλ' ἅμα ἀνέλαβον, ἡ πρώτη μου σκέψις ὑπῆρξε διὰ τὴν μητέρα τοῦ Μαξίμου. Θέλω νὰ μάθω ἂν ἡ κυρία Μαρὶὼν γνωρίζῃ τὴν θέσιν τοῦ υἱοῦ τῆς.

— Καὶ ἔπειτα, τί θὰ κάμετε, δεσποινίς;

— Θὰ τὴν ἴδω καὶ θὰ ἐνώσω μετ' αὐτῆς τὰς ἐνεργείας μου, ὅπως σώσωμεν τὸν Μαξίμον ἐκ τῆς ἀδίκου ταύτης κατηγορίας.

— Δὲν ἐννοῶ καλῶς.

— Πῶς! δὲν ἐννοεῖς τὴν ἀξίαν τῆς ἐνώσεως ταύτης· ἀγνοεῖς ὅτι μήτηρ καὶ μνηστὴ εἶνε ἔτοιμα νὰ ἐκτελέσωσι πάσαν θυσίαν, ὅπως ἀποδείξωσι τὴν ἀθώτητα ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσιν.

Ἡ Ἀλίκη ἦτο ὑπερήφανος ἐξ ἀγνακτικῆς, ἡμειγμένη τῆς κλίνης τῆς, τονίζουσα τὰς φράσεις τῆς, ὀρηκτικὴ, ἀξιοθαύμαστος ἐκ πάθους ἐρωτικοῦ.

Δὲν ἔβλεπε τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ἀλλ' ὀλίγον ἐνδιεφέρετο περὶ τῆς παρουσίας τῆς, διότι ὠμίλει, οὕτως εἶπεῖν, πρὸς τὴν Μαρὶὼν, μόνον καὶ μόνον ἵνα εὐχερέστερον ἀναπτύξῃ τὰς σκέψεις τῆς ἐπὶ μακρὸν συνεχόμενας.

Ἐν τούτοις ἠσύχασεν.

— Θέλω νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Μαρὶὼν, ἐξηκολούθησε, καὶ εἶνε καθήκον μου νὰ ὑπάγω νὰ παρηγορήσω τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν μητέρα.

— Γνωρίζετε καλῶς, δεσποινίς, ὅτι ὅ, τι κάμνετε εἶνε καλὸν καὶ χρήσιμον. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διατάξετε.

— Γνωρίζω τὴν κατοικίαν τῆς κυρίας Μαρὶὼν καὶ θὰ σοὶ δώσω μίαν ἐπιστολὴν δι' αὐτὴν· ἢ καλλίτερα, ὄχι, μὲ αὐτὸ θὰ ἐχάνομεν τὸν καιρὸν μας καὶ εἰς τὰς περιστάσεις, τὰς ὁποίας εὐρισκόμεθα, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν ταχέως. Τί ὄρα εἶνε;

Ἡ Μαρία παρετήρησε τὸ ἐκκρεμές.

— Ἐννέα καὶ μισή, ἐνύκτωσε πρὸ πολλοῦ.

— Ἐννέα καὶ μισή;

— Καὶ ὁ ἰατρὸς Δουσατέλ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον θὰ εἶνε ἐδῶ.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω τώρα.

— Ὡ! αὐτὸ θὰ ἦτο μεγάλη ἀφροσύνη, δεσποινίς, αὐτὴν τὴν ὄραν καὶ καθῶς εἴσθε ἀδύνατος.

— Ναί, ἐψιθύρισε ἡ Ἀλίκη, ἔχεις δίκαιον, μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐγκαταλείψω τὸ μέγαρον κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν· ἀλλ' αὐριον πρέπει νὰ ἦμαι ἐντελῶς καλά.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θύρα ἠνεψήθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Δουσατέλ.

— Εἴμεθα πολὺ καλά τώρα! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρὸς ἰδὼν τὴν ἐπελθοῦσαν βελτίωσιν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς νεανίδος.

— Ναί, ναί, ἰατρὲ καὶ αὐριον ἐνωρίτατα μάλιστα θὰ ἐγερωθῶ, δὲν ἔχει οὕτω; Ὁ κύριος Δουσατέλ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἠρέκεσθη νὰ μειδιάσῃ.

— Δὲν θὰ ἦτο ἀφροσύνη; εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

— Ὅχι, παππού, ἀνέκραξε ζωνῶς ἡ Ἀλίκη, ἐθεραπεύθη ἐντελῶς, ἐθεραπεύθη, σὰς λέγω· καὶ ἔπειτα ἡ ἀδιαθεσία μου ἦτο ἐλαφροτάτη.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ γέρον μειδιῶν, ἡ ἐγγονή μου, ἰατρέ, νομίζει ὅτι ἐντελῶς ἐθεραπεύθη· αὐτὴ εἶνε διαταγὴ πρὸ τῆς ὁποίας κλίνομεν ταπεινῶς.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ διατάξω τὴν θεραπείαν, εἶπεν ὁ ἰατρός μειδιῶν ὠσαύτως. Ἔστω, ὠραία μου ἀσθενής, δύνασθε νὰ ἐξέλθετε τοῦ δωματίου αὐριον τὸ πρωί.

— Εὐχαριστῶ, ἰατρέ, εἶπεν ἡ Ἀλίκη ἐλαφρῶς ἐρυθρίασασα· οὐδεὶς ὅμως παρετήρησε τὸ ἐρύθημα τῆς.

— Λοιπὸν, εἶσαι εὐχαριστημένη; εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς ἐγγόνης του.

Τόσον περισσώτερον, ὅσον βλέπω ὅτι χαίρεσθε διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ὑγείας μου.

— Ἀλλὰ δὲν ἐτελειώσα ἀκόμη, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Αἶ! τί; εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Δουσατέλ, ἔχω νὰ δώσω ἀκόμη μίαν διαταγὴν εἰς τὴν Ἀλίκην.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ μνηστὴ τοῦ Μαξίμου παρετήρησεν τὸν ἰατρὸν σχεδὸν μετ' ἀνησυχίας, οὗτος ἐξηκολούθησε, πάντοτε μειδιῶν:

— Ἐθεραπεύθητε, ἀγαπητόν μου παιδί, ἀλλὰ ἡ κρᾶσις σας, καθὼς εἶνε νευρική, σὰς ὑποχρεοῦ εἰς διαίταν, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ παραμελήσετε. ὦ! μὴ σὰς τρομάζει ἡ λέξις, διότι δὲν πρόκειται περὶ διαίτης οἷαν φαντάζεσθε. Ἀλλως τε, αὐριον θὰ ἐξηγηθῶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου. Πρέπει νὰ ἐπανίδω τὴν ἀσθενή μου καὶ νὰ συνομιλήσω μόνος μετ' αὐτῆς ἐπ' ὀλίγον. Αὐτὸ εἶνε δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἔχει πᾶς ἰατρός· ἐν τούτοις, δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ, καὶ πρότερον θὰ ζητήσω τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ.

— ὦ! βεβαιότατα, ἀπεκρίθη ὁ κόμης· ἄλλως τε, ἀρκεῖ νὰ ἐκφράσετε μόνον τὴν ἐπιθυμίαν σας διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ. Εἴσθε φίλος τῆς οἰκογενείας καὶ ἐκτιμῶ πολὺ τὴν φιλίαν σας.

Μόνη ἡ Ἀλίκη οὐδὲν εἶπεν ἀνήσυχος, διὰ τοὺς λόγους τοῦ ἰατροῦ, δὲν ἔβλεπεν εἰς τούτους, καθὼς ὁ πάππος τῆς, τὴν ἐκφρασιν ἀπλῆς ἐνδείξεως φιλίας, ἀλλ' ἂν οὐχὶ ἀπειλὴν τοῦλάχιστον εἶδος ἀναγγελίας. Θὰ εἶχε δὲ ὅλως ἰδιαιτέρους λόγους ὁ κύριος Δουσατέλ ἵνα ζητῇ τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην συνδιάλεξιν.

Εἶτε διότι ὁ ἰατρός ἠνόησε τὰς σκέψεις τῆς νεανίδος, εἶτε διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ συνομιλία αὕτη, ἀνέκραξε, πάντοτε μειδιῶν:

— Λοιπὸν! ἀφοῦ ἡ ἀσθενής μας ἔχει καλῶς, ὁ ἰατρός τῆς εἶνε περιττός.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Λομπρέ.

Ἡ Ἀλίκη ἀπέπεμψε τὴν Μαρίαν.

Ἦθελε νὰ μείνῃ μόνη καὶ νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν συμβάντων.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωί, ἡ δεσποινὴς δὲ Λομπρέ ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον τῆς καὶ τὴν διέταξε νὰ ἐτοιμασθῇ, ἵνα ἐξέλθωσιν.

Ἡ ὑγεία τῆς νεανίδος εἶχεν ἐντελῶς ἐπανέλθει καὶ οὐδὲν ἔχνος τῆς κρίσεως ἦν ὑπέστη παρέμενεν. Ἦτο δὲ λίαν ἀνυπόμονος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ δωμάτιον αὐτό, εἰς ὃ ἀνωτέρα διαταγὴ τὴν ἐκράτει.

Μετ' ἀπεριγράπτου ἀγωνίας ἡ δεσποινὴς Ἀλίκη δὲ Λομπρέ ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ ἰατροῦ διὰ τὴν συνδιάλεξιν· οὐχὶ διότι ἐφοβεῖτο μήπως εἰλικρινῶς ἐκφράσῃ τὰ πρὸς τὸν Μαξίμον αἰσθήματά τῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἠσθάνετο ἀρίστους τινὰς ἀνησυχίας, ἃς ἐν τούτοις προσεπάθει ν' ἀποκρύπτῃ.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν σκέψεων τῆς ἀξιεράστου νεανίδος ἀφεώρα, ὡς εἰκόσ, εἰς τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἀγαπητοῦ μνηστῆρός τῆς, διακαῶς δ' ἐπεθύμει, ἅμα τῇ ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξόδῳ του, ἣν ἐνόμιζε ταχίστην, νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸν πρὸς τὸν καλὸν τῆς πάππον καὶ νὰ τῷ εἴπῃ:

— Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ! ἐγένετο θῦμα ἀτίμου κατηγορίας· ἀλλὰ σήμερον ἡ ἀθωότης του εἶνε ἐντελῶς ἀνεγνωρισμένη. Παππού, σὰς παρουσιάζω τὸν μνηστῆρά μου!

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως τοῦτο ἦν ἀδύνατον, διότι οὔτε ἡ ἀθωότης τοῦ Μαξίμου εἶχεν ἀναγνωρισθῆ, οὔτε ἐγίνωσκε τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διαθέσεις τοῦ πάππου τῆς ἡ Ἀλίκη, ἦτις, ἐν ἀνεξηγήτῳ διατελοῦσα ἀγωνία, μετὰ μεγάλης ἀποστροφῆς ἔβλεπε πλησιάζουσαν τὴν ὄραν, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ ἰατρός.

Ἀφ' ἐτέρου, ἡ νεαρὰ κόρη ἐβιάζετο νὰ μεταβῇ παρὰ τῇ κυρίᾳ Μαρίαν, καὶ νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῆς ἀτυχοῦς ταύτης μητρὸς, ἣν ἐφαντάζετο, οἷα ἦτο πραγματικῶς· προησθάνετο δὲ ὅτι θὰ εἶχε σπουδαίαν ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῆς Νίνας.

Ὁ ἰατρός ἔφθασεν ἐπὶ τέλους· εἰσήλθε μετὰ σοβαροῦ ὕφους, μετὰ τὴν μορφήν ὀλίγον θλιβεράν, καίτοι προσεπάθει νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν θλίψιν ταύτην, μεγάλην δὲ ἐντύπωσιν ἐπροξένησε τοῦτο εἰς τὴν Ἀλίκην, συνειθισμένην νὰ βλέπῃ τὸν φίλον τοῦτον τοῦ πάππου τῆς καὶ ἰδικόν τῆς συγχρόνως πάντοτε μειδιῶντα καὶ χαρωπόν.

— Ὁραῖα! Ὁραῖα! ἀνεφώνησεν εἰσελθὼν ὁ κύριος Δουσατέλ, εἰμεθα, βλέπω, πολὺ καλά.

— Τόσον καλά, ὥστε στέκω ὀρθία· ἐνεδύθη καὶ ἐτοιμάζομαι νὰ ἐξέλθω.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀνοησία· νὰ ἐξέλθῃς μόλις ἐσηκώθῃς ἀπὸ τὸ κρεβάτι;

— Εἶνε μεγάλη ἀνάγκη, ἰατρέ.

Ὁ ἰατρός παρετήρησε τὴν Ἀλίκην κατὰ πρόσωπον, ἐσκυθρῶπασε καὶ εἶπε μεταβαλὼν τὸνον φωνῆς:

— Ἄς ἴδωμεν, ἀγαπητόν μου παιδί.

Ἡ Ἀλίκη ἀνεσκίρτησεν ἐλαφρῶς, ἐπειδὴ ἡ στιγμή τῆς προσδοκωμένης συν-

διαλέξεως ἔφθασεν. Ἀλλὰ συναγαγοῦσα ὄλον τῆς τὸ θάρρος ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς:

— Πόσον εἶσθε σοβαρός, κύριε Δουσατέλ, τί ἔχετε νὰ μοῦ εἴπητε:

— Ἐχω νὰ σοὶ ὀμιλήσω περὶ σπουδαίων πραγμάτων.

— Ἰατρικῶν;

— Ἴσως.

— Πῶς! ἀκόμη εἶμαι ἀσθενής;

— Τὸ φοβοῦμαι.

— Ἄ! Θεέ μου, μετὰ τρομάζετε! εἶπε γελῶσα ἡ νεανὴς καὶ ἠγέρθη ἵν' ἀποκρύψῃ εὐκολώτερον τὴν ταραχὴν τῆς.

Ἀλλ' ὁ γέλως ἐκεῖνος δὲν ἦτο φυσικὸς καὶ ὁ ἰατρός ἀμέσως τὸ ἐνόησεν. Οὕτω, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ τῆς ἔδρας του, διὰ πατρικῆς χειρονομίας ἔκαμε νεῦμα εἰς τὴν Ἀλίκην νὰ λάβῃ κάθισμα παρ' αὐτῶν.

Μετὰ μικρὰν δὲ σιγὴν ὁ ἰατρός ἤρξατο λέγων:

— Λοιπὸν νομίζεις ὅτι εἶσαι ἀσθενής ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῆς λιποθυμίας, συνεπεῖα...

— Συνεπεῖα οὐδενὸς πράγματος! διέκοψε ζωνῶς ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμης.

— Ἄ! ἐνόμιζον... ἴσως ἀπατώμαι· ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἀγγελία, ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ κυρίου μαρκησίου δὲ Βονεῖλ, ἦτο ἡ μόνη αἰτία τῆς λιποθυμίας σας.

Ἡ Ἀλίκη ἦτο πολὺ νέα, ὥστε νὰ μὴ γινώσκῃ νὰ ψεύδῃται ἐπιτηδείως, ὅθεν εὐρέθη ἐν ἀμηχανία. Ἐν τούτοις ἦτο γυνή, καὶ κατὰ συνέπειαν ἔμπειρος, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς τῆς, προσεπάθησε δὲ ν' ἀποφύγῃ εὐθεῖαν ἀπάντησιν.

— Ἡ μόνη αἰτία, καθὼς λέγετε, εἶπε τέλος.

— Δὲν ἐνοῶ.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀπλούστατον, ἰδοὺ τί συνέβη· εἶμαι κρᾶσεως νευρικῆς. Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἤμην ἐξηρηθισμένη καὶ εἰς πολὺ κακὴν διάθεσιν. Ὁ μαρκησὶος δὲ Βονεῖλ παρουσιάσθη καὶ μοὶ ἀνήγγειλε τὴν σύλληψιν... φίλου προσώπου τοῦ πάππου μου, τοῦτο δὲ ἤρκεσεν ὅπως ἐπέλθῃ ἡ μικρὰ ἐκεῖνη κρίσις.

Ὁ ἰατρός ἤκουσε σοβαρῶς ὅλας ταύτας τὰς ἐξηγήσεις.

— Ἐχει καλῶς. Σὰς ἔλεγα λοιπὸν: νομίζετε ὅτι εἶσθε ἀσθενής ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης; ὁμολογεῖτε δὲ ὅτι εἶσθε τεταραχμένη.

— Ἀλλά...

— Ἄς ἴδωμεν, παιδί μου, δὲν ἔχεις διόλου ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— ὦ! ἰατρέ!

— Σὲ γνωρίζω ἀπὸ μικρὸ παιδί· ἤμην φίλος τοῦ πατρός σου καὶ τῆς μητρὸς σου, καθὼς εἶμαι καὶ τοῦ πάππου σου· σὲ ἀγαπῶ ὡς κόρην μου· ἀκουσέ με.

Ἡ Ἀλίκη ἠγέρθη, ἀλληλοδιαδόχως ὠχρῶσα καὶ ἐρυθριῶσα.

Ἐννοεῖ τί ἔμελλε νὰ τῇ εἴπῃ ὁ ἰατρός Δουσατέλ, ὅθεν εὐλογος ἡ συγκίνησις τῆς.

Ὁ ἰατρός ἐφαίνετο ἀναγινώσκων ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεανίδος.

Ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ προκείμενον.

— Ἀγαπᾶτε τὸν Μάξιμον ! τῆ εἶπεν ἐγειρόμενος.

— Μάλιστα, ἰατρέ, τὸν ἀγαπῶ.

Ὁ κύριος Δουσατέλ ὀπισθοδρόμησεν ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ γενναιότητι, μεθ' ἧς ἡ δεσποινὴς δὲ Λομπρέ εἶχεν ὁμολογήσει τὸν ἔρωτά της. Ἐγνώριζεν ἀκούοντως τὴν Ἀλίην, ὅπως ἐνόησεν ἄπασαν τὴν ἄξιαν τῆς ἐνεργητικότητος της καὶ πεισθῆ ὅτι αὕτη δὲν ἦτο πλαστή.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ἐν τῷ εὐρεῖ προθαλάμῳ περιεμένομεν τὴν κυρίαν Εὐφροσύνην Παρασχίδου, ἐτοιμαζομένην ἐπάνω ἐν τῷ καλλυντηρίῳ της, διὰ τὴν ἐσπερίδα τῆς Λέσχης.

Ἡμεθα ἐγώ, ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ πύροβολικοῦ Κ*, ὁ νεαρός μου φίλος Εὐτύχιος καὶ ἡ δεκατετραετής θυγάτηρ τῆς κυρίας Παρασχίδου, Κοραλία. Ἐλαμπεν ἡ νεῖς ὑπὸ τὴν λευκοκύανον ἐπιδεικτικὴν αὐτῆς ἐνδυμασίαν, καὶ ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, περιάγουσα τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῶν πλήκτρων μετὰ διαρκῆς μειδιάμα. Ὁ ἀξιωματικὸς, εὐσταλὴς καὶ περιχρυσος, ἀνεγίνωσκε παρὰ τὸν κηροστάτην τὸν Ρωμηόν, ἀναπέμπων συχνὰ γέλωτας ἀνοικτούς, ἡχηρούς, μαρτυροῦντας ἀγαθὴν καὶ γενναίαν ψυχήν. Ἐγώ, ροφῶν ὀλοῦν τὸ σίγαρόν μου, ἐβημάτιζον ἀνω-κάτω σιωπηλός, ἐνοχλούμενος ὑπὸ τοῦ σφιγγοῦ μου περιλαιμίου καὶ ὑπὸ τῆς ιδέας τῶν ἀνιαρῶν στιγμῶν, τὰς ὁποίας θὰ διηρχόμην εἰς τὰς θορυβώδεις αἰθούσας τῆς Λέσχης. Ὁ δὲ νεαρὸς Εὐτύχιος, πότε καθήμενος παρὰ τὴν Κοραλίαν, πότε ἰστάμενος ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου, πότε τρέχων μετὰ γελώτων, αἰωνίως ὀμιλῶν, τὰ πάντα ἐγγίζων, ἐφαίνετο εὐτυχὴς ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς διακεδάσεως, ἡ εἰκὼν τῆς φεικνότητος, τῆς ἀκουράστου, τῆς τρελῆς νεότητος.

*

**

Ἦτο μόλις δεκαεξαετής, — ὠραῖος, ἀβρός, λεπτοφυής. Ἡ μήτηρ του, μετὰ στρατιᾶν θυγατέρων, ἀπέκτησεν ἐπὶ τέλους καὶ τὸν πολυπόθητον υἱόν· ὅλη δὲ ἡ θερμὴ αὐτῆς ἀγάπη καὶ ἡ φιλόστοργος μέριμνα ἐξεδηλοῦτο ἔκτοτε εἰς τὴν ἀμεμπτον κομψότητα τῶν ἐνδυμάτων του, εἰς τὴν ἀσπιλον λευκότητα τῶν μικύλων περιλαιμίων, εἰς τὴν ἰδιόρρυθμον χάριν τῶν λαίμοδετων, εἰς τὸν ἀπαστράπτοντα πλοῦτον τῶν κοσμημάτων. Μετὰ τὴν διαφανῆ του ἐπιδερμίδα, μετὰ τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς, μετὰ τὴν μελανὴν βοστρυχάδην κόμην, ὁ φιλάρεσκος Εὐτύχιος ὠμοιάζε μετὰ παρισινὸν κομψοτέχνημα. Ὅταν ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ πατρὸς του, ἡ ἐκάθητο παρὰ τὴν μητέρα του, διευθύνων

αὐτὸς τὸ ἐλαφρὸν οἰκογενειακὸν ἀμάξιον, ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀμηλικῶν μετέβαινε εἰς τὸ σχολεῖον, ἢ διέσχίζεν ὡς μετέωρον τὸ πλῆθος ἐπὶ μικροῦ, ζωηροῦ ἱππαρίου, ἢ συνῴδευεν εἰς τὸν περίπατον, ἀκαμπτος καὶ υπερήφανος ὡς μικρὸς ἱππότης, τὴν Κοραλίαν τῆς κυρίας Παρασχίδου, — ὅλοι καὶ ὅλοι ἔστρεφον βλέμματα συμπαιθείας καὶ σχεδὸν θαυμασμοῦ πρὸς τὸ μονόκροβο καὶ μωσχοαναθεσμῆνο παιδί, ἔσοι δὲν εἶχον ἀφορμὴν ἢ κακίαν νὰ ζηλοτυπῶσιν...

Ἄλλ' ὅσοι ἤρχοντο εἰς στενοτέραν μετ' αὐτοῦ σχέσιν, ἀμφιβάλλω ἂν ἐνέμενον ἐπὶ πολὺ ἀκόμη εἰς τὸν πρῶτον αὐτῶν ἐνθουσιασμόν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, ὁ ὁποῖος ἔχω τὴν γενναιότητα νὰ μὴ θαμβῶμαι ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς λάμψεως, δὲν εὕρισκον διόλου μακαρίους τοὺς γονεῖς ἐπὶ τοιοῦτῳ ἄρρην. Πρῶτον ὅτι ὁ Εὐτύχιος τῶν δὲν εἶχε πνεῦμα· ἀλλὰ καὶ τοῦτο θὰ ἦτο μικρὸν ἐλάττωμα, ἂν εἶχε καρδίαν, ἢ ἐὰν ἀφ' ἐτέρου δὲν τον ἐξεθῆλυνεν ἡ ἀνατροφὴ του εἰς βαθμὸν πολὺ κινδυνώδη. Ἐσκιατραφημένος, χαϊδευμένος, μαλθακός, εἶχε καταντήσει τόσῳ λεπτός, τόσον ἀδύνατος, ὥστ' ἐφαίνετο νεῖς μᾶλλον ὑπὸ ἀνδρικὰ ἐνδύματα, ἢ μεῖραξ σφιγῶν καὶ πλήρης ζωῆς. Καὶ ὅσον ἐσκεπτόμην ὅτι, ὑπὸ τὸν στενὸν του λιπόσαρκον θώρακα, ἦτο ἀδύνατον νὰ πᾶλλῃ μεγάλη καὶ εὐγενὴς καρδία, ὅτι ὁ μικρὸς ἱππότης ἐδύνατο νὰ ἦνε δειλότερος λαγφοῦ ὅσον ἐσκεπτόμην τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς ἀνατροφῆς ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος, ἐπὶ τοσοῦτον ἐδικαίουν τὴν μικρὰν ἀλλ' ἐφουεστατὴν Κοραλίαν, ἡ ὁποία πολὺ ὀλίγον πύχαιστεῖτο εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ Εὐτυχίου, προετιμα δέ, μάλιστα κατ' ἰδίαν, ἕνα ἄλλον ἐκ τῶν οἰκιακῶν φίλων, χαλύβδινον νεανίσκον, πλήρη ζωῆς καὶ αἰσθήματος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠγάπα ἡ τρυφερὰ παρθένος ἀπλῶς καὶ μόνον ὡς κομψοτέχνημα, μεθ' οὗ νὰ ἐπιδεικνύηται εἰς τὸν περίπατον...

Ἐπὶ τὴν ἐποψὴν ταύτην ἡ κυρία Παρασχίδου ἐλάτρευε τὸναντίον τὸν Εὐτύχιον. Κατῴρθωσε δι' ἀφθόνων περιποιήσεων, διὰ παντοίων κολακειῶν καὶ τιμῶν, νὰ τον ἀποσπάσῃ σχεδὸν τῆς οἰκίας του καὶ νὰ τον ἔχη αὐτὴ εἰς τὴν ἰδικὴν της, κόσμημα τῶν φιλοκάλων αὐτῆς αἰθουσῶν, ὀλίγον ὑπερέχον ἐν τῇ καρδίᾳ της τοῦ ὀρειχαλκίνου Ἀραβος, ὅστις ἴστατο ἐκεῖ, παρὰ τὴν γωνίαν, κρατῶν χρυσοῦν κἀνίστρον ἐπισκεπτηρίων. . . Ὅπως δὴποτε ἡ μήτηρ τοῦ Εὐτυχίου δὲν ἠναντιοῦτο πολὺ εἰς τὰς νέας του σχέσεις, ἐφρόνει δὲ μετὰ υπερηφάνου σχεδὸν πεποιθήσεως ὅτι ὁ υἱὸς της ἤρατο τῆς Κοραλίας.

« Ἀμ νύχτα-μέρα ἔτῃς κυρίας Παρασχίδου γιὰτὶ ἄλλο θὰ πηγαίνει; », ἔλεγε πρὸς τὸν σύζυγόν της. Καὶ ἴσως δὲν εἶχεν ἄδικον. Περισσότερον ὅλων τῶν περιποιήσεων τῆς μητρὸς, ἴσχυε τῆς θυγατρὸς ἡ ὠραιοσύνη.

*

**

« Αἶ, πῶς μοῦ πηγαίνει; », ἠρώτησεν ὁ Εὐτύχιος, στρεφόμενος πρὸς ἡμᾶς μ' ἐπί-

χαρι μειδιάμα. Εἶχε φορέσει παίζων τὸ πιλίκιον τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Πολὺ ὠραῖα.

— Λαμπρά.

— Ἐξάισια. »

Ἡ τελευταία ἐπιφώνησις ἦτο ἰδική μου. Ἡ κεφαλὴ τοῦ νεανίσκου μετὰ τοῦ τοῦ χρυσοποικιλίτου καλύμματος ἀπέτέλει κομψότατον σύνολον. Ὡς ἐμειδία καὶ ἀνύχων τοὺς ὀφθαλμούς ἐν τῇ ἐπιδεικτικῇ του στάσει, ὠμοιάζε πρὸς εἰκόνα παιγνιδίου ζωγράφου, ἐνδύσαντος κόρην μετὰ στολὴν στρατιωτικὴν.

« Νὰ γίνης ἀξιωματικὸς! », ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Κοραλία.

Ὁ Εὐτύχιος ἐμόρφασεν. Ἄλλ' ὁ ὑπολοχαγὸς ἀρπάζων τὴν οὕτως ἀπροόπτως ριφθεῖσαν ἰδέαν τῆς παιδείας,

« Καὶ τί; παράξενο σοῦ φαίνεται; », εἶπεν, ἀφίνων ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὴν ἐφημερίδα· « γιὰτὶ τάχα νὰ μὴ γίνης ἀξιωματικὸς; Γεὰ τὰ παιδιὰ τῶν καλῶν οἰκογενειῶν αὐτὸ εἶνε πάντοτε τὸ καλλίτερον στάδιον. . .

— Τὸ ἔξυρῶ αὐτῆς τῆς γνώμης εἶνε καὶ ὁ πατέρας μου. Ἄλλὰ ἡ μητέρα μου δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ ποτὲ νὰ γίνω στρατιωτικὸς. . .

— Νὰ σ' ἐβλεπε ἔτσι μετὰ τὸ πιλίκιον τί ὠραῖος ποῦ εἶσαι, θὰ σ' ἀφιν' εὐθύς! ὑπέλαθεν ἡ Κοραλία. Ὁ Εὐτύχιος ἐκυτάθη φιλαρέσκως εἰς τὸν καθρέπτην.

« Ἔτσι λέω κ' ἐγώ. Νὰ σε πῶ στήν τετάρτη τοῦ Γυμνασίου δὲν εἶσαι; Τὸν Αὐγουστο νὰ πᾶς νὰ δώσης ἐξετάσεις στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελλπίδων, καὶ μὴν ἀκούς λόγια. . . Μαθηματικὰ φθάνει νὰ ἐνοήσῃς. . . καὶ νᾶχῃς τὰ μέσα.

— Μαθηματικὰ δὲν ἐννοῶ πολὺ, δηλαδὴ δὲν μ' ἀρέσουν. . . ἀλλ' ἀπὸ μέσα, ἄλλο τίποτα!

— Καὶ σὲ πέντε χρόνια θὰ ἔγῃς ἕνας ἀνθυπολοχαγὸς μιζουδάκι ποῦ θὰ κάψῃς καρδιές! », συνεπέρανε ἡ Κοραλία, μ' ἐλαφρὰν τινὰ εἰρωνείαν.

« Ὅχι γι' αὐτό· ἀλλὰ μάρῃσει τὸ στρατιωτικὸν καὶ πιστεύω νὰ το κατορθώσω νὰ μ'ᾶ φέτος εἰς τὴ Σχολή. Φθάνει νὰ πεισθῇ ἡ μητέρα μου. . . »

Ἡτοιμαζομένη ἤδη νὰ παρέμβω καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν τὸν διάλογον. Ἐσκεπτόμην νὰ ποτρέψω πάσῃ δυνάμει τὸν μικρὸν μου φίλον ἀπὸ σταδίου, διὰ τὸ ὅποιον δὲν μοι ἐφαίνετο γεννημένος. Τί διάβολο! Τὸ νὰ εὐαρμοστῇ τὸ πιλίκιον πρὸς τὸ πρόσωπον, τοῦτο βέβαια δὲν εἶνε τὸ μόνον τοῦ στρατιώτου προσόν. Στρατιώτης τὸ λεπτοφυὲς καὶ εὐχραστον αὐτὸ παιδίον, τὸ δειλόν, τὸ ἀνευ μύνων, ἀνευ νεύρων, ἀνευ καρδιάς! Ὡ, εἶχον ἄδικον. . . ἡ Κοραλία ἦτο ἀπερίσκεπτος, καὶ πολὺ περισσότερο ὁ ὑπολοχαγὸς Κ*.

*

**

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ κυρία Εὐφροσύνη Παρασχίδου, κομψή, μικύλη, μειδιῶσα ὑπὸ τὴν μεταξίνην αὐτῆς ἐσθῆτα καὶ τὰ λαμπρὰ κοσμήματα.

« Μὲ συγχωρεῖτε ποῦ σὰς ἔκανα καὶ πε-

ριμένατε τόνον ὄρα... Νά με ἐπὶ τέλους ἔτοιμη... Πηγαίνουμε... Μπᾶ! μπᾶ! τ' εἶν' ἐκεῖ, καλέ;»

Ἡ ἐκπληξὶς ἐξεδηλοῦτο ἐπὶ τῆς θέας τοῦ Εὐτυχίου, ὅστις, φορῶν ἀκόμη τὸ πιλίκιον, ἴστατο ἐκεῖ, παρὰ τὸν μέγαν καθρέπτην, εὐθυτενῆς, σοβαροῦ, χαιρετῶν στρατιωτικῶς τὴν νεαρὰν κυρίαν.

«Βλέπετε τί ὄραϊξ πού τοῦ πηγαίνει τὸ πιλίκιον;», εἶπεν ὁ ὑπολοχαγός.

«Κα ἀπὸ αὐτὸ ὁ φίλος μου Κ* διαβλέπει στρατιωτικὸν μέλλον εἰς τὸν Εὐτύχιον καὶ τον προτρέπει νὰ εἰέλθῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων», εἶπον ἐγώ.

«Μὰ νὰ σου 'πῶ, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο πρᾶγμα. Κ' ἐγὼ τὸν προτρέπω. Ἀξιοματικὸς νὰ γίνῃς, ἀκούς Εὐτύχιε; Στάς Ἀθήνας θὰ κάνῃς φουρῶρε, θὰ ἦσαι ὠραιότερος ἀπ' ὅλους. Ἐννοια σου, μὲν νὰ μπῆς ἐστὶ Σχολὴ καὶ νὰ ἰδῆς τί ὑποστήριξι ποῦ θάχῃς! Ἀμ ὅλοι οἱ ἀνώτεροι ἀξιοματικοί, στρατηγοί, συνταγματάρχαι, ὅλοι εἶνε συγγενεῖς μου. Καὶ ὅταν θὰ πᾶς γιὰ ἐξετάσεις, τότε τὸν Αὐγουστο ἀμέσως, ἐγὼ θὰ σου δώσω συστατικὰ ἔστων διοικητῆ, ἔστων ὑπουργό, ἔστων γιαιτρούς, ἔστων ὅλο τὸν κόσμον. Ἄν δέν σε κάνω νὰ μπῆς πρῶτος, νὰ μὴ με 'πῆς Παρασχίδενά!... Καλ' ἀκούς ἐκεῖ! ἀξιοματικὸς ὁ Εὐτύχιος πού θὰ ἦνε chic!... Καὶ ἀκόμη δέν το εἶχαμε σκεφθῆ;...»

Ὁ ἐνθουσιασμός τῆς κυρίας Παρασχίδου δέν εἶχεν ὄρια. Ἐξηκολούθει νὰ κομβῶνῃ τὰ χειρόκιά της καὶ νὰ λέγῃ, ταχεῖα καὶ ἀκατάσχετος... Ἐνεκοπώθη εὐθὺς τὴν ἰδέαν τοῦ ὑπολοχαγοῦ Κ* καὶ διέβλεπεν ἀπὸ τοῦδε ἀγαλλομένη τὸ ἔμψυχον στόλισμα τῶν αἰθουσῶν της, με τὴν συμπαθῆ στολὴν τοῦ Εὐέλπιδος κατ' ἀρχάς, με τὰ χρυσαῖα σεραδάκια καὶ τὰ κομβία τοῦ ἀξιοματικοῦ κατόπιν. Τὸ σχέδιον ἦτο ὄραϊον. Ὁ Εὐτύχιος ἦκουε μετὰ μειδιχάματος αὐταρέσκου, με λάμψιν ὀφθαλμῶν ἐκφραστικῆν, πεπεισμένους ἤδη ἐνδομύχως νὰ τρέξῃ κατόπι τοῦ στρατιωτικοῦ μέλλοντος. Καὶ διαχέει τόνον ἀγγλὴν τὸ μέλλον αὐτὸ, ἐκτυφλοῦσαν τὰ παιδία καὶ τὰς γυναῖκας! Καὶ εἶνε τόνον ἐλκυστικὸν πρᾶγμα ἔν ξίφος, ὅταν πρὸ πάντων ἠχῆ μελωδικῶς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν ὁδῶν! Τί ὄνειρον, Θεέ μου, τί λαμπρὸν ὄνειρον! Καὶ δέν ἦτο δύσκολον καθόλου. Ἦκει μόνῃ ἡ ἐνέργεια τῆς κυρίας Εὐφροσύνης Παρασχίδου, ἥτις τῷ ὄντι εἶχε πολλοὺς τῶν ἰσχυρότων συγγενεῖς... Ὁ νεανίσκος ἐπίστευεν ἤδη τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀξιοματικόν, καὶ ὕψου τοὺς ὄμους, οἰονεὶ ὑποβαστάζων τὸ βᾶρος τῶν ἐπωμίδων. Καὶ ἐπέστρεψε μὲν τὸ πιλίκιον εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν Κ*, φορέσας τὴν ἀπλὴν του, τὴν πεζὴν *ρεπομπλικαν*· ἀλλ' ἐνόμιζεν ὅτι φέρει ἀκόμη τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς μικρᾶς του κεφαλῆς, καὶ ἐξηκολούθει τὸ ἰταμόν ἐκεῖνο ἦθος καὶ τὸ προπετὲς βᾶδισμα τῆς κουφότητος τῆς στολῆς καὶ τῆς ἰσχύος.

Καὶ ἔλεγεν ἡ κυρία Παρασχίδου, ἔλεγεν ἐνθους, ἐν ᾧ ἠτοιμαζόμεθα νὰ ἐκκινήσωμεν. Πῶς νὰνακόψω ἐγὼ τὴν ὀρη-

τικὴν τῆς γλώσσαν με ἀναρμόστους παρατηρήσεις; Ἐσίγων καὶ τὴν ἄφαινα νὰ λέγῃ...

* *

Διηυθυνόμεθα πρὸς τὴν Λέσχην διὰ καταφῶτων καὶ πολυανθρώπων ὁδῶν. Προσωπιδιοφόροι, ἀμαξίαι, γέλωτες, ὄργανα, κωδωνίσκοι, κραυγαί, εὐθυμία...

Τώρα μόλις εὗρον τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήσω μετὰ τῆς κυρίας Παρασχίδου, χωρὶς νὰ με ἀκούσωσιν ὁ Εὐτύχιος καὶ ὁ ὑπολοχαγός Κ*, προπορευόμενοι βήματα τινὰ με τὴν Κοραλίαν ἐν τῷ μέσῳ.

«Νομίζετε ὅτι ἡ ὠραιότης, καὶ μάλιστα ἡ θηλυπρεπής, εἶνε τὸ μόνον προσόν ἐνός στρατιωτικοῦ;» τῆ εἶπον.

«Ὁχι δά, ποιὸς σὰς τὸ εἶπεν αὐτό; ὁ στρατιωτικὸς πρέπει νὰ ἔχῃ πολλὰ προσόντα.

— Καὶ νομίζετε ὅτι τὰ ἔχει αὐτὰ τὰ προσόντα ὁ Εὐτύχιος, τὸν ὅποιον προτρέπετε νὰ γίνῃ ἀξιοματικὸς;

— Καὶ γιὰτί ὄχι; Τί του λείπει τοῦ παιδιοῦ, σὲ παρακαλῶ; Μήπως δέν εἶνε ἀπὸ καλὴν καὶ ἐντιμον οἰκογένειαν;

— Μάλιστα... δέν το ἀρνοῦμαι.

— Μήπως δέν ἔχει εὐφυῖαν;

— Περὶ αὐτοῦ θὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ μιφθᾶλω.

— Ἐχεις ἀδικον· ῥώτησε τοὺς καθηγητὰς του νὰ ἰδῆς· εἰς ὅλα τὰ μαθήματα αὐτὸς πέρνει τοὺς πρώτους βαθμούς...

— Ἴσως... Ἀλλὰ τόνον ἀδύνατο παιδί, ἔμπορεῖ νὰνθέξῃ εἰς τὴν στρατιωτικὴν σκληραγωγίαν;

— Ἀδύνατο; ὅσο γι' αὐτὸ μὴ σε μέλλῃ, συνειθίζει. Ἐπειτα εἰς τὸν στρατιώτην τότε δέν χρησιμεύει ἡ δύναμις καρδιᾶ ἀρκεῖ νὰχῃ...

— Ἴσα-ἴσα αὐτὸ εἶνε πού φοβοῦμαι. Ὁ Εὐτύχιος, νὰ σὰς τὸ 'πῶ εἰλικρινῶς, δέν μου φαίνεται ψυχμῶνο παιδί.

— Καὶ πῶς τὸ ζεῦρεῖς;

— Μὰ εἶνε δυνατόν μ' αὐτὸ τὸ λεπτὸ τὸ σωματάκι... ἔτσι ὅταν καλάμι πού εἶνε...

— Ἄ, πάλι ἔχεις ἀδικο, πολὺ ἀδικο. Ἀπὸ τὸ σῶμα δέν ἔμπορεῖς νὰ κρίνῃς. Ἐγὼ νὰ σου φέρω χίλια παραδείγματα. Ἐγνώρισα ἀξιοματικούς με κάτι σῶματα, χειρότερα ἀπὸ τοῦ Εὐτυχίου... ἰσχυροὺς, ἀδύνατους, μύξες... καὶ ὅμως εἶχαν καρδιᾶ λειονταριοῦ, καθ' αὐτὸ ἄφοβα παιδιᾶ, πού ἀψηφούσαν κάθε κίνδυνον. Αὐτὸ μὴν τὸ ἐξετάζῃς. Τὸ σῶμα πολλὰς φορὲς ἀπατᾷ.»

Εἶχον πολλὰς ἀντιρρήσεις. Θὰ ἐχώριζον π. χ. τὴν σχολαστικὴν εὐδοκίμησιν ἀπὸ τὴν εὐφυῖαν, καὶ κατὰ τῶν βαθμῶν τῶν καθηγητῶν του, εἰς τοὺς ὁποίους δέν ἔχω καμμίαν ὑπόληψιν, θάντέτασον τὰς ἰδικὰς μου παρατηρήσεις, ἐφ' ὧν βασιζομαι ἀπεριορίστως. Ἐπειτα, κατὰ τῶν περὶ σῶματος θεωριῶν, θὰ προέβαλλον λόγους κοινωνικοὺς καὶ φυσιολογικοὺς· θὰ συνέδεον δ' ὡς κρίσεις τῆς αὐτῆς ἀλύσεως, τὴν ἀνατροπὴν, τὸν ὀργανισμόν καὶ τὴν ψυχὴν. Ἀλλ' ἡ κυρία Εὐφροσύνη Πα-

ρασχίδου, ἀξίολογος κατὰ τὰλλα δέσποινα, εἶχεν ἴδιον σύστημα συζητήσεως καὶ σκέψεως, καθ' οὗ ἐναυάγει οἰκτρῶς πᾶσα λογικὴ προσπάθεια. Τὴν ἄφησα λοιπὸν νὰ φρονῆ ὅ,τι ἤθελεν — ἔστω καὶ τὸ ὅτι μ' ἀπεστόμωσε, — καὶ ἐξηκολούθουν βαδίζων παρὰ τὸ πλευρόν της συνουὺς ἤδη καὶ σιωπηλός.

* *

Μελαγχολικαὶ ἦσαν αἱ σκέψεις μου ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν Ἀποκρῶν. Ἐβλεπον ἀπέναντι τὴν Κοραλίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο μου φίλων, τῶν δύο... ἀξιοματικῶν, ἄς εἶπω, τοῦ ἐνός ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τοῦ ἄλλου ἐπιδόξου. Ἐκ τῆς ἀντιπαβολῆς ταύτης, ἡ ἐντύπωσίς μου ἐσηματίζετο ὅλο ἐν περισσώτερον εἰς βᾶρος τοῦ Εὐτυχίου. Διότι ὁ ὑπολοχαγός Κ*, βλαστὸς μεγάλης στρατιωτικῆς οἰκογενείας, δέν ἦτο μόνον χαλύβδινος ἀνὴρ, ἀλλ' ἦτο ἐσκληραγωγημένος στρατιώτης, δέν εἶχεν ἐπιδειξί μόνον εὐγενῆ ψυχὴν καὶ μεγάλην καρδίαν, εὐφυῖαν σπινθηροβόλουσαν καὶ χαρακτῆρα ἰπποτικόν, ἀλλ' ἦτο ἐν τῶν ὑγιεστέρων πνευμάτων, ἐξ ὅσων συνήντησά ποτε. Ἐτίμα ἀλλ' ἦτο, μεταξὺ ὀλιγίστων του συναδέλφων, τὸ ξίφος καὶ τὸ στέμμα, τὰ ὅποια τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ἡ Πατρίς. Καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι ἔχει τὰς αὐτὰς ἀξιώσεις, οὕτω μεγάλων ὑπουργημάτων, τὸ δειλὸν ἐκεῖνο παιδάριον, τὸ βαδίζον παρ' αὐτόν, τὸ ἀσθενές, τὸ ἀμβλύον... μόνον διότι ἀνορθοῖ προπετῶς ὄραϊον παράστημα καὶ γυναικῶδες πρόσωπον, πρὸς ὃ εὐαρμοστεῖ τὸ στρατιωτικὸν πιλίκιον!... Καὶ νὰ ἠξέυρω καλῶς ὅτι δέν ὑπάρχει θρασύτερον καὶ ἀθλιέστερον ὄν, ἀνθρώπου φύσει δειλοῦ, περιβαλλομένου δι' ἐξουσίας — ὦν τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀξιοματικῶν μας!...

Καὶ ὅμως, πόσοι καὶ πόσοι — ἐσκεπτόμην — διὰ πᾶν ἄλλο ὄντες γεννημένοι, ἠσπασθησαν τὸ στάδιον τῶν ὄπλων, μόνον διὰ τὴν μαρμαρυγὴν τῆς μεγάλης στολῆς καὶ διὰ τὴν κλαγγὴν τοῦ ξίφους ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων τῆς ὁδοῦ Σταδίου!... Καὶ πόσοι ἄλλοι ἀκόμη ἐπεδίωξαν θρόνον ἀρχιερατικόν, διὰ τὰ ρουβίνια καὶ τοὺς σμαράγδους τῆς μίτρας... πόσοι ἐνόμισαν καλὸν νὰ ἐκχύνωσιν εἰς στίχους τῆς καρδίας των τὰ πάθη, ἀποβλέποντες εἰς τὴν δάφνην... καὶ πόσοι ἠκόνισαν κάλαμον συγγραφῆς, ὄνειρευόμενοι τὰς εἰκόνας των καὶ τὰ πανομοιότυπα τῆς γραφῆς των!... Καὶ βέβαια, ἐφ' ὅσον τὰ ἐπαγγέλματα δέν τα καθορίζει ἡ κλίσις, ἡ αὐτοπεποιθήσις, ὁ ὀργκνισμός, — θὰ ἔχωσι δίκαιον αἱ ἐκαστοτε ἀντιπολιτευόμεναι ἐφημερίδες, ὁ στρατὸς θὰ ἦνε ἀγέλη, ἡ ἐκκλησία σταῦλος, ἡ φιλολογία κυκεῶν... Ἄ, ὄχι, Εὐτύχιέ μου, δέν σε συμβουλεύω!... Σὺ εἴμπορεῖς νὰ ἐπιστατῆς τὰ κτήματά σου, ὡς γνήσιος ἐπαρχιώτης, νὰ κομφεύεσαι, ἐν ἐρωτολογίᾳ, νὰ χορεύῃς εἰς τὴν Λέσχην καὶ νὰ διευθύνῃς τὸ ἀμαξίόν σου... Τὰς ἄλλας κοπιῶδεις καὶ ριφικινδύνους ἀσχολίας ἀφινέ τας διὰ

μερικους άνοήτους. . . Μή θελήσης νά σε καταστρέψη, όχι, ή φιλοδοξία σου, — θά ήσο εύτυχής, άν είχες, — άλλ' ή γυναίκα σου φιλαρέσκεια . . . Είφος θέλεις, άλλήθεια ; Μικρός είσαι άκόμη άγόρασε ένα ψεύτικο άγιοθασιλειάτικο και προσάθησε νά ικανοποιήσης με αυτό τας κινδυνώδεις σου όρμάς. 'Αλλά θά μου πής δια τή πιλίκιο. Τό ήξεύρω, τό είδα, σοϋ πηγαίνει λαμπρά' θά τρελάνης όλα τά κορίτσια. . . 'Αλλά νά σου πώ και έγώ. Δέν έγγράφεις εις τήν φιλαρμονικήν του τόπου σου ; 'Ακομψα είνε τά πιλίκια και ή στολή άκόμη τών μουσικών ; . . . Μά θά μου πής, ότι δέν 'μπορείς νά καταλάβης τής νότες . . . Μά τί νά σου κάμω !

'Ισως αί σκέψεις μου αύται νά ήνε κεντρεχείς. 'Αλλά δέν πταίω έγώ. Δέν εφρόντισα νά σας είπω ότι μ' έστένευε φοβερά τήν περιλαίμιόν μου ;

* *

'Εν ταίς αίθούσαις τής Λέσχης συνωθειτο ό κόσμος γελών, βομβών, χορεύων, υπό κύματα φωτός και μουσικής. 'Ηνώθημεν και ήμείς μετ' άλλων φίλων και ήρχισαμεν νά περιφερώμεθα έν τῷ μέσῳ του ποικίλου πλήθους, χαιρετώντες δεξιζ και άριστερζ τούς γνωρίμους, πειραζόμενοι υπό τών προσωπιδοφόρων, σταματώντες εις έκαστον βήμα. 'Απεσύρθημεν κατόπιν εις μίαν γωνίαν και άπετελέσαμεν φαιδρόν κύκλον πέριξ τραπέζης, φαιδρόν, σκώπτην, εύφυλόγον. 'Η τράπεζα έκάλυφθη υπό γλυκισμάτων και ποτών. Αί πλησίον μας θέσεις κατελαμβάνοντο συχνά υπό προσωπιδοφόρων, έρχομένων υπό τήν αίγίδα του άγνωστου με τά αιώνια εύτράπελα πειράγματα. 'Ενεκα του έκτάκτου συνωστισμού τής τελευταίας ταύτης Κυριακής, άπέχε του χορού ή Κοραλία, μετ' αυτής δέ, κατά ψυχολογικήν βίαν, και ό Εύτύχιος.

Ούτω διέρρεον αί στιγμαί, όχι τόσον άνιαραί, όσον έφοβούμην κατ' άρχάς. 'Αφότου μάλιστα προσετέθη εις τήν συντροφίαν μας ξανθή τις δεσποινίς, ή όποία έκυπτε και μοι έψιθύριζεν εις τό οϋς λέξεις γλυκειάς, ως οι γαλανοί όφθαλμοί της, — ήμπορείτε νά φαντασθήτε ότι δέν ήσθανόμην πλέον τήν βάσανον του περιλαίμιου.

Αίφνης άνακίνησις τις κατ' άρχάς, θόρυθος και ταραχή κατόπι, διέσπασε τό πρό ήμῶν πλήθος. 'Αλλοι συνωθούντο πρός έν σημείον, άλλοι έφευγον έντρομοι καθ' όλας τας διευθύνσεις. 'Αντήχησαν κρότοι τινές παράδοχοι, κραυγαί φόβου και άπροτροπή :

«Μή, μωρέ, μή !... μή !...»

— Καυχάς είνε !», άνέκραζεν έγειρόμενος ό ύπολοχαγός και σπεύδων πρός τό μέρος του κινδύνου.

Και έφευγον συνωθούμενοι καθ' όλας τας διευθύνσεις, ως ποιμνιον τετρομαγμένον, προσωπιδοφόροι, παιδία, νεάνιδες. 'Η γωνία, έν ή έκαθήμεθα, έτυχεν ασφαλής και άπρόσβλητος υπό τών φευγόν-

των. Χωρίς νά κινηθώμεν, έβλέπομεν τήν ταραχήν μετá μειδιάματος άφοβίας, έν μέσῳ του γενικού φόβου : 'Η κυρία Παρασχιδου ήτο άφοβος φύσει. 'Εγώ, έκτός του ότι πιστεύω εις τό πεπρωμένον, θά ήμην εύδαιμων νάποθάνω εκεί, πλησίον τής ξανθής μου. 'Η Κοραλία ήρκέσθη νά συσφιγθῆ πλησίον τής μητρός της. 'Ο Εύτύχιος...

'Αλλ' ή ταραχή έκόπασε ταχέως. 'Ο κίνδυνος παρήλθεν. Οι φυγάδες έπέστρεπον. Γέλωτές τινες έξερράγησαν ήχηροί. 'Επέστρεψε μειδιών και ό ύπολοχαγός Κ*.

«Δέν ήταν τίποτε», μάς είπε ' δύο παιδία πῆγαν νά πιαστοϋν εκεί ποϋ χόρευαν, και έγεινε τέτοιο πατερντί.

— 'Αμ αύτά, όπου είνε πολυκοσμία, πρέπει κανείς νά τα περιμένη. 'Οταν όμως έχουμε μαζί μας στρατιωτικούς, τίποτα δέν φοβούμεθα».

Αύτά τά είπεν ή κυρία Εύφροσύνη. 'Εστράφη έγώ τότε και είδον τόν Εύτύχιον, εις τόν όποιον δέν είχον προσέξει μέχρι τής στιγμής εκείνης. Οικτρόν παρουσίαζε θέαμα ό νεανίσκος. 'Ωχροτάτος ως πτώμα, τρέμων, καθήμενος ως λελυμένος, δέν έδύνατο νάρθρώση έκ του φόβου ούτε λέξιν. 'Ησαν καταβίβασμένοι αί χείρες του και έκκλινεν ή κεφαλή του, ώστ' ένόμιζε κανείς ότι θά λιποθυμήσῃ... Και έσπευσεν εις βοήθειάν του ή κυρία Παρασχιδου μ' έν ποτήριον ύδατος.

«Καλέ τί έπαθες, Εύτύχιε ;», τῷ έλεγε. «Πιέ, παιδί μου, λιγάκι νερό, πιέ ! Γιατί καλέ, νά φοβηθῆς έτσι ; Δέν ήταν τίποτα !

«'Ντροπή ! ντροπή !», έψιθύριζε με ύφος έγκαρδιώσεως ό ύπολοχαγός. 'Η Κοραλία έγέλα πονηρότατα έν ῶ δ' έπινεν ό Εύτύχιος τό ύδωρ, ύψωσεν εκείνη τήν εῖρωνα φωνήν :

«Καλέ 'ξεύρετε γιατί τό φόβο τόν λέγουν πανικό ; διατί γίνεται κανείς σαν τό πανί !»

* *

Κατωρθώθη μετá πολλά νά συνέλθη. 'Αμα ή κυρία Παρασχιδου άφῆκε τό ποτήριον επί τής τραπέζης και άνέλαβε τήν θέσιν της, τήν έπλησίασα και, μη δυνάμενος νά κρατηθῶ περισσότερο, τῆ έψιθύρισα θριαμβευτικώτατα :

«'Ιδατε τόν επίδοξον αξιωματικόν σας ; 'Ετσι και στη μάχη...».

'Ενόμισα ότι θά την άποστομώσω επί τέλους, τί διάβολο ! 'Αλλά πώς νά παραστήσω τήν έκπληξίν μου, όταν έστράφη εκείνη εύτολμος, άκατανίκητος, και μοι είπε τά θαυμάσια ταύτα, σχεδόν μεγαλοφώνως :

«Δέν έχει νά κάνῃ ! 'Αφσέ το τό παιδί νά φορέση τή στολή και θά ιδῆς. Καθώς είνε έτσι μπιζουδάκι και από οικογένεια, στας 'Αθήνας θά πάρῃ τή μεγαλύτερη προίκα !»

'Εν Ζακύνθῳ.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταί έγγράφονται εις τά «'Εκλεκτά Μυθιστορήματα» κατá πάνσαν εποχήν. Φύλλα προηγούμενα εύρίσκονται έν τῷ γραφείῳ ήμῶν, εις πάντα τά 'Υποπρακτορεία τών 'Εφημερίδων, και τοίς κ.κ. Ανταποκριταίς ήμῶν.

La Saison

(Η ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη έκδοσις : 24 αριθμοί περιέχοντες πλέον τών 2000 σχεδίων δια τάντα τά άντικείμενα του καλλωπισμού τών Κυριών, δι' ασπρόρουχα, ένδύματα κορασιών, παιδων, ασπρόρουχα, ένδύματα άνδρων και νεανίσκων, όθόνας κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμού κτλ. Πάντα τά είδη έργασίας τών Κυριών.

12 πίνακες περιέχοντες, πλην πολλών ύποδειγμάτων κεντήματος, αρχικά στοιχεία, μονογράμματα κτλ. τουλάχιστον 200 σχήματα φυσικού μεγέθους και πλέον τών 400 σχεδίων κεντήματος, soutache κτλ.

Τιμή συνδρομής άπλής έκδόσεως :

Διά τας 'Αθήνας : έξιμήνος δρ. 5. 'Ετησία δρ. 10
Διά τας έπαρχίας » » 6. » » 12

*'Εκδοσις πολυτελής : περιέχουσα πάντα τ' άνωτέρω προς τούτοις δέ 36 εικόνες συρμών χρωματισμένας κατ' έτος.

Τιμή συνδρομής πολυτελοϋς έκδόσεως

Διά τας 'Αθήνας : έξιμήνος δρ. 10. 'Ετησία δρ. 20
Διά τας έπαρχίας » » 12. » » 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΙ

έγγράφονται έν τῷ γραφείῳ ήμῶν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

'Εν τῷ γραφείῳ ήμῶν ύπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τών πλείστων, του Δουμά, Μοντεπέν, Ρισβούργ, Βελώ, Τεράιλ, κτλ. Τά μυθιστορήματα ταύτα αποτελοϋσιν άληθῆ Μυθιστορηματικῆν Βιβλιοθήκην, πωλούνται δέ είτε όλα όμοϋ ή και χωριστά. Μεταξϋ τών μυθιστορημάτων τούτων ύπάρχει όλόκληρος ή σειρά τών «Δραμάτων τών Παρισίων», συμπεριλαμβανομένης και τής «'Οραίας 'Ανοκόμου». και πλείστα άλλα σπάνια και δυσεύρετα μυθιστορήματα.

ΑΓΓΕΛΑΓΕΤΑΙ

πᾶν βιβλίον άποστελλόμενον προς τήν Διεύθυνσιν τών «'Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Οί έπιθυμούντες νά δημοσιεύσωσι πλέον ή άπαξ τήν άγγελίαν του άποστελλόμενου βιβλίου, συναποτέλλουσι και 50 λεπτά δι' έκαστον στίχον και δι' έκάστην δημοσίευσιν.